

Lina Prosa

Lampedusa Beach¹

Beleegyezem.
Engedelmeskedem Mahamának.

Szomorú szívem vértelen.
Lelassul minden.
Az agy elhagyja a csontokat.
Hol hagyja őket?
A vízben?

Ma engedelmeskedek szeretett nénémnek.
Mahamának.
Útra bocsátott mindenkit, de ő nem megy sehová, mert azt mondja
Mahama,
„Én nem utazom, ellököm a bárkákat a nyílt tenger fele,
Hátulról segítek, hogy gyorsabban menjenek.”
Tudom, Mahama. A nyelveddel nagyon igyekszel.
Kívánod, hogy jó szél vezesse a hajót.
Mint a ventilátor az óceánjáró hajóorrát.
Fffu-ffu-ffuuuu.
Segíts azonnal meghalnom.
Süllyessz el, süllyessz el,
nehéz a hajótörés ezen a tengeren.
Sem a karom, sem a lábam, sem a hátam, egyetlen
testrészem sem képes irányt változtatni, amíg így úszom.

---

¹ Lina Prosa *Hajótörés-trilógiájának* első részét a zágrábi Hotel Bulić Színház adta elő Senka Bulić rendezésében az idei Desiré Fesztiválon. A folyóiratunkban megjelent szöveg Iva Grgić Maroević horvát fordításából született.

Lemegyek a tengerfenékre.
Meredeken zuhanok.
Erős nyomást érzek a fejemen, mely lefelé nyom.
Gyilkos nyomást.
Mahama, én a víz alatt vagyok.

Távozz tőlem, te pokoli tengerész!
Menj minél messzebb!
Már maga a gondolat, hogy ebben a kavargó végtelenségben
valami hozzám ér, megdermeszt.
Mahama, te tudod, mennyire gyűlölöm a testi érintést.
Túlságosan ki vagyok szolgáltatva.
Nem akarok így meghalni, szégyenemben.
Soha nem látott halak támadnak rám.
Holttestek. Emberi holttestek.

A hajótörés teljes volt.
De hihetetlenül egyszerű.
Tudod, miért? Nem volt vihar.
Nem volt harc, ellenállás.
Semmiféle tengeri manőver.
Semmiféle kapitányi utasítás.
Semmiféle figyelmeztetés. Semmiféle vészjelzés.
Nem volt egyetlen nagy hullám se.
Nem a tenger volt az oka.
A tenger ártatlan. A tenger nem bűnös.

Fáj a gyomrom.
Azonnal megfájdul, amint vízre szállok.
Ez nem az a kád, amelyben
anyám fürösztött.
Sohasem szállok ki ebből.
Nem fog a karjába venni, hogy igyak egy pohár meleg tejet.
Ebben a súlyos végtelenségben,
ha van gyomrod, krónikus fájdalomra vagy ítélve.
Adjunk hozzá még egy f-et, Mahama.
Affrika.
Ha a nyelvnek sikerül kimondania még egy f-et,
a föld ízét fogom érezni általa.

Mintha te hallgatnál engem, én pedig válaszolnék neked.

EEEEEEEEEEF!!!!!!

El kell engem temetni.

Ahogy a hozzátartozóinkat is.

Félek, hogy rothadásnak indulok.

Mint minden, ami nem állhat túl hosszan a vízben.

Mint az, aki több vizet iszik, mint amennyit a teste elbír.

Temess el a földbe, és én kiszáradok.

Én, aki szüntelen csak süllyedek,

mert a hajótörésem nem ér véget,

az öregasszony által kisziszegett levegőre gondolok,

mintha a halál előtt nem létezne semmi más.

Ennyire beszűkül a világ tehát,

amikor az élet a végéhez érkezik?

Valamit megtanultam a Misszióban,

ahová az esős időszakban küldtek.

El kellett kerülnöm a nyirkos időt, mert születésemről fogva érzékenyek a hörgőim.

Az a szép, fehér, földszintes ház

volt az egyetlen takaros épület háromszáz kilométeres körzetben.

Mahama valójában azért küldött oda, hogy halljam

mindazt, amit Rómáról beszélnek.

Azt gondolta, hogy az egyházi Misszióban

kötelezően Rómáról beszélnek.

Meséltem is neki ezt-azt.

Sőt még egy képeslapot is hoztam, amit attól a kislánytól loptam,

akit egy római pár fogadott látatlanban örökbe.

Úgy tettem, mintha nem tudnám,

de Mahama gondolatban a boldogságukat kereső nők

utazási irodájaként működött.

Mahama biztosan előre látta,

hogy amikor partra szállok Lampedusánál, Rómába folytatom az utam.

Ez volt az a cél, amelyet nekem megálmodott.

Egyszer bepróbálkoztam egy bevándorlási illetékesnél.

A hivatalnok határozott:

„Előbb vegye ki azt a halat a szájából, és utána jöjjön vissza.”

Így mondják ezt nálunk: hal van a szájában.

A szakzsargon konszonanciának nevezi.

De míg haldoklom, szívesebben nevezem
halszerűségnek... olyan, mintha egy begyulladt pikkely lenne.
Biztos vagyok benne, hogy a halak is örökké ettől szenvednek,
ha már állandóan a vízben vannak.

Mahama!

Annyira megértelek!

Ott, ahol én születtem, a nő, akinek problémája van,
elmegy az affrikai asszonyhoz, és az affrikai asszony megoldja a
problémát.

Vagy a nő megszűnik szenvedni, noha hosszasan kell
várnia, mire megoldódik a probléma.

Ha év közben a probléma nem szűnik meg, és a nő
ismét elmerül a szorongás örvényében,

és ezt az érzést mind megtapasztaltuk már,

a nő mindezt a Kkappittallizzmussal magyarázza.

Azt mondja, hogy Affrikában, amióta a Kkappittallizzmuss
megérkezett,

csak minden másnap eszik.

A Kkappittallissták jóindulatától függ, túlélünk-e.

Azok a nők, akik a nénémhez fordulnak, mind éheznek.

Az anyámat is ez a probléma gyötörte halálra.

De megmutatkozott, hogy a probléma túlnő Affrikán:

„De miért dolgoznánk én és a gyerekeim azon a másik napon is?”

Mahama így válaszolt:

„Menjen el a legkisebb, menjen el azon a másik napon.

A többiek majd nézik, ahogy elmegy,

és sírnak majd.

Midőn a szív szenved, nem gondolunk az ételre.”

Az anyám így felelt:

„Minden második napon feláldozni egy leánygyermeket? Hogy végül egy
se maradjon itt?”

Az affrikai asszony nem tudta meggátolni anyám és a többi anya
szenvedéseit,

ezért egy napon összehívta mind az asszonyokat a környéken:

„Ha a gyermekeitek szerelembe esnének, a Kkappittallizzmussnak nem
lenne esélye.

A szerelmesek szellővel táplálkoznak.

Azt a kevés eledelt pedig be lehetne osztani,

így aztán mindenki naponta ehetne.”

Az anyák azt kérdezték: „Mire való a szerelem?”
Mindenki a maga történetére gondolt, és elhallgatott.

Az én távozásomat az affrikai asszony készítette elő.
Hárommillió, készpénzben.
Három év takarékoskodás.
Mahama személyesen vette fel a kapcsolatot a fuvarosokkal.
Magától értetődő természetességgel tette ezt, pedig nem ért egyet a módszereikkel.
Ő azt állítja, hogy amikor a bűnözők megadják, amire szükséged van, jobb határozottnak lenni és bestiának, mintsem angyalának és kis ártatlannak.
„Minden készen áll”,
mondta Mahama június hetedikén.
„Mindent átvizsgáltam. Nem lepleztek le.
Titokban felsurrantam a bárkára, megjátszottam,
hogy egy tengerész anyja vagyok, akit elfogott a rendőrség,
amiért megölt egy öregembert, aki
kenőpénzt fogadott el mindenkitől.
Megjátszottam, hogy kérdezősködni jöttem az én fiam felől.

Befogták a számat.
Megtiltották, hogy emlegessem;
jobb így, nem is tudom a nevét,
csak ezt a történetet ismerem...
A fuvaros, aki börtönbe kerül, többé nem létezik
azok számára, akiket ismert.
De sikerült körülnézniem.
A hajó fara berozsdásodott.
De a hajóorrot frissen festették,
ünnepe a szemnek.
Ne aggódj,
minden emberünk jó tengerész.
Még a leglustább, a legromlottabb is tudja irányítani a bárkát,
és haza tudja vezetni.
Egy jó tanács.
Az elsők között kell beszállnod.
Gyorsan. A hajóra szállás megkezdésekor a hajóorra kell sietned.
A hajóorra, Shauba! Muszáj a hajóorra.

A bárka fedetlen, nincs védelem a nap ellen.
De ha lenne is, harcolnod kellene az affrikaiak
tömegével, akiknek szintén fedezéket kell találniuk a nap elől.
Hétszázan lesztek.
Hétszáz test egy régi bölcsőben,
melyben csak egy ikerpár fér el.
Szükséged lesz szemüvegre.
Szegezd a tekinteted a láthatárra.
Mindig tudd, mely irányba haladtok.
Ha van szemüveged, senki sem tud átverni.
Magad is figyelheted a révbe érést.
A fuvaros nem mindig mond igazat...
egyszer visszatért, de az utasoknak csak a felével,
a többiekéről nem volt semmilyen hír...
Egy más alkalommal kiürítette a bárkát a nyílt tenger kellős közepén,
mint egy piszkos vízzel teli lábast...
Mindezt azért, mert akinek nincs útlevele,
annak nincs joga az igazságra sem... semmit sem közölnek vele.
Sohasem látta Lampedusát képeslapon.
Soha nem kapott ilyet.
Nem tudja, miről van szó.
Amikor leszállítják, nem állítja senki, hogy révbe ért Lampedusánál.
De te, ha a tűző napon van egy szemüveged,
és jól látsz vele magad elé,
akkor nem verhet át.
Kénytelen lesz elvinni téged a képeslapon látható célig.”

Másnap indultam útnak.
A Mahamával való titkos találka utáni napon.
Tíz képeslap sorakozott az asztalon, hogy jól lássuk a tájat,
mint kártyák a spicli kezében.
A képeslapok egyszerű postai úton érkeztek.
De hogyan kapta őket?
Az én felesleges kérdésem, amikor már indulni kell.
Napszemüveggel az orromon, füleimen,
helyet foglaltam a hajóorron, mint egy sas, aki tudja, mit csinál.
Többé le sem vettem. A füleim mögött zsinórral
kötöttem össze a szárazakat, szilárdan állt így.
Úgy éreztem magam, mint egy pilóta a harmincas években,

akit egy filmen láttunk, amit Európából küldtek,
hogymegismerjük a fejlett világ csodáit.
Mahama!
Mindent úgy tettem, ahogy mondtad.
Csak egy cseppnyi engedetlenség.
A derékszijamhoz egy kókuszdedénykét kötöttem.
Magammal vittem, pedig tilos volt
magammal hozni bárminemű további terhet.
Tökéletesen elrejtettem a kendőm alá.
Egy tengerész, a legfiatalabb, folyton
a lábam között bámulta.
Én a kókuszdedénykére gondoltam, és behúztam a hasam,
hogymhelyet csináljak az elrejtett tárgynak.
Ő a pinámra gondolt.
A maga módján ő is szenvedett.
A hajókapitány, hogymtöbbet keressen,
megtiltotta, hogymszabad hely maradjon a hajón,
így nem volt hely az erőszakolásra sem,
pedigm a fiatalember már az indulás perce óta ezt fontolgatta.
Utasokkal tömték meg
még a megerőszakolásra szánt teret is.
Mahama, nem fogod elhinni, mégismegtették.
Megtették ezt hely híján is.
Azt fogod kérdezni, hogymlehetőséges ez.
Te hiszel a térben, mert azt mondtad nekem,
semmi sem történik, ha nem tudunk mozdulni.
Számodra ez erkölcsi kérdés volt.
Mígmcsüllvedek, el kell ezt még mondanom neked,
el kell mondanom az igazságot:
az affrikai nőknek Európába repülővel kell menniük,
nem hajón.

Mahama, megtették ezt.
Mahama, mégismegtették.
Rákényszerítettek négy férfit és négy nőt,
hogympárokbans egymásra feküdjenek.
És akkor még néhányukat. Halomba rendezték az embereket.
A fiatal tengerész erősen magához szorított
és rákényszerített, hogymtapossak a hasakon és a fejeken,

míg fel nem értünk a csúcsra.

Én erősen szorítottam az edénykét.

Ő arcul csapott, és nyáladzó szájával beszélt hozzám:

„Mit véded magad, te kis koszos semmi,
itt nem véd a törvény, itt nincs miért védekezned,
megvásároltál, hogy elvigyelek a gazdag világba.

Mit keresel te ott? Ha nem akarsz mivelünk,
miért csinálnád azt övelük? Pénzért!

Megvettél, emlékszel?”

Az idős tengerész felajzottan avatkozik közbe.

Először azt mondja:

„Engem is megvettél. Nekem többet fizettél.

Nekem többet fizettél, mint ennek a fiatalnak, mert itt én parancsolok.

Ha én úgy akarom, te ott is maradhattál volna.”

Az idős tengerész, taposva a kezeken, fejeken és minden máson is,
felmászik az erőszakolás irányítófülkéjére.

Én rémülten gubbasztok az emberhalom legtetején.

Az alattam levő megpróbál mondani valamit.

Ekkor a fojtott hang elhal, bennem pedig megmarad
a legfájdalmasabb klausztrófia emléke.

Nem tudom pontosan, de el tudom ismételni a lényegét, Mahama!

El tudom mondani neked, amit az a hang mondott nekem.

„Ne félj, partra szállunk, és újra tiszta leszel...
A csizmámba két flakon kókusztejet rejtettem.

Bírd ki, meg kell érkeznünk.

Lampedusán megfürdetünk kókusztejszobában,
és a királynőnk leszel.”

Mit szólsz hozzá, Mahama?

A szívem csordultig tele volt, de elsüllyedt.

Az ember-deszkákra gondolok, melyek alattam feküdtek.

Megszólítom az első deszkát:

„Mohamed, biztos vagyok benne, hogy így hívnak, kérdezd meg az
alattad levő deszkát, lélegzik-e még. Van-e értelme az áldozathozatalnak,
ha csak egy deszka is megszűnt lélegezni?”

Mahama!

Te arra tanítottál, hogy tisztelettel viselkedjek a deszka iránt,
mert azon a másik napon tovább él majd a kókusz szelleme.

De nem a katasztrófa miatt történt mindez.

Mert nem láthattunk előre éppen mindent.

A valódi veszélyt a suhanc és az öregember közötti harc rejtegette.
A hétszáz testből álló piramis eleve ingatag.
De ott, a piramis csúcán, ha ketten harcolnak egy nőért,
és hétszáz utas reszket a félelemtől és a tehetetlenségtől,
a gondot többé már nem az erkölcs okozza,
sem a szemérem,
sem a kókusz szelleme.
Az egyensúly okoz gondot.
És a tengeren az egyensúly minden.
Pontosan ez történt.
A súly áttevődött az egyik, majd a másik oldalra.
A bárka megingott, felfordult.
Így mindannyian a tengerbe estünk.
Mahama!
Sírok, Mahama.
Érted sírok.
Arról a csúcstról, egy pillanatra, amikor a bárka megingott,
megláttam Lampedusát.
A te szemüvegeden keresztül.
Miközben elsüllyedek, elmondom neked, milyen.
Lampedusa jól kivehető.
A legmagasabb partján kék petty díszeleg.
Jobbról sárga gyűrű látható, nem tudom, tengeri homok-e
vagy a sivatag egy részlete, ami a tengerig nyúlik, mint minálunk.
A parthoz legközelebb fekvő ház előtti kis pálmafa
a kókusztejen felcseperedett királynő hajtincséhez hasonlít.
Világosan láttam a hal és Lampedusa sziklazátonya
közötti viszonyt: a hal megközelíti és nem sérül meg.
Mint minálunk.
Hidd el, Lampedusa Triburtira emlékeztetett.
Elmosolyodtam.
Az új világ olyan parányinak tűnt, hogy arra gondoltam,
„Van-e értelme egészen Lampedusáig menni, hogy otthon érezd magad?”
De nincs időm a panaszra.
A halál előszobája szintézisre sarkall.

Félelem! Ki az?
Árny szegődik mellém.
Gyorsan süllyed le a mélybe.

Ez egy hulla. Az emberi deszkák egyike.
Felhasított gyomorral.
Széttépte egy cápa.
Ellopta az első napi ebédjét.
Rizst és sós kekszet, húsos reggelit.
A mája kilóg a gyomrából.
És mi lesz, ha leér a tenger fenekére?
Mi lesz, ha én leérek?
Mahama, ez rettenetes.
A szemüveg ellenáll a test súlyának.
Mintha fel akarna emelni.
Mintha valami mentőcsónak lenne.
Egy pillanatra kinyomom a fejem a vízből,
mint egy dugó, amely elhagyja a palack súlyát, és lebeg a felszínen.
Csak így működik most a testem.
Ismét győz a súly.
És zuhanok, zuhanok, Mahama, ismét,
ismét lefelé, lógok a szemüvegen,
mint Mary Poppins a kifordult esernyőn.

Talán, ha megszabadulnék a kókuszdedénykétől,
akkor könnyítenék a testemen, és az esernyő visszafordulna,
talán valahogy a felszínre juthatnék.
Nincs időm döntést hozni, gondolkodni,
hogyan védekezsek az örökkévalóság távolmaradása esetén,
milyen trükköket vessek be...
Valami nem hagyja sem azt, hogy éljek,
sem, hogy meghaljak... mit tanácsol Mohamed ilyen helyzetben...
nem mondtad... hogyan...
a víz nem öl meg teljesen...
elveszítem a bal cipőmet...
érezem, hogy a bal lábam szabadabb,
de ha Mohamed a cipőmet
kacsatalpra cserélné, amelyet a távúszók viselnek?
Mahama, ha legalább bűvárszemüveget adtál volna
s nem napszemüveget, talán sikerült volna
a víz alatt úsznom...
Lampedusa felé vagy vissza, Affrika felé?
A visszatérés valójában vereség lett volna.

De ha el is érném Lampedusa partjait, mély lelkiismeret-furdalás
gyötörne.
Nem fogod elhinni. De az a disznó, az öreg tengerész, amikor
megpróbált
felhasítani, akár egy piranhát, megölte az útba vetett hitem, hited.
Gyűlölettel és sárral átitatott szavai
felnyitották a szemem: te és én, Mahama, megtettünk mindent,
elkövettünk mindenféle törvényteleniséget, hogy eljussunk a gazdag
világba...
Mahama, a gazdagok Kkappittalliszták...
Erre nem gondoltál? Ezt nem akartad elmondani?
Ezzel a titokkal akartad oltalmazni az utamat?
Rosszul vagyok, Mahama, rosszul vagyok.
Rosszul vagyok, mert a koszos öreg tengerész betolakodott a világomba.
Rosszul vagyok, mert Mohamed nem szólította meg sem a szívem, sem a
lelkem.
Rosszul vagyok, mert egyedül kell szembesülnöm egy ilyen nagy
kérdéssel.
Rosszul vagyok, mert te és én kevesebbet tudunk, mint hittük.
Rosszul vagyok, mert nem tudom, mi ez a tenger.
Rosszul vagyok, mert haldoklom.

Fáj a hasam... Mahama...
Valamit kiengednek a belek,
engednek a mélység nyomásának.
Kaka jön ki,
hasmenésem van.
Nem túl fontos ez ebben a nagy sós vízben.
Szétolvad, nem hagy nyomot a bugyin,
ami lengedezik, mint a sziklához tapadó algák.
Lemosom magam.
Saját magam anyja vagyok.
Anyám helyett anyám.
A végtelenség királynőjévé nevezem ki magam a puhatestű táncával,
amely be akar evickélni a számba.
Megtelítődök vízzel, pedig tüzet, földet, levegőt szívtam magamba
abban az affrikai országban.
A házban, amit ismersz,
a tiéd mellett volt: huszonnégy lakos élt együtt napról napra,
szülők, gyerekek, unokák, rokonok, szomszédok, lélegeztünk,

piszkos volt a lábunk, és perzselte a bőrünket a nap.
 Csak ennyi. Sem vízparti tánc, sem férfiak és nők találkozása.
 Veszélyes volt.
 Nem volt szabad hazahozni több tüzet,
 több földet, több levegőt.
 A szegénység miatt.
 Ki véd meg most a férfi hullától?
 Sokan vannak már lenn a mélyben.
 A hajótörés során egyesek nehezebbek, mások könnyebbek voltak.
 Mit gondol erről Mohamed?
 Vajon pontosan zajlik-e a folyamat?
 Ettől a folyamattól függ, hogy
 milyen módon találunk rá a testemre, ezért félek,
 félek, hogy talán csak a véletlenül múlik az egész.
 Lampedusán a fináncok kémlelik a hullámokat,
 várják a legutóbbi hajótörés hulláit.
 S amott, a másik oldalon?
 Mahama, mit csinálsz?
 Hogyan várod a hullámot?
 Lesétálsz és vizslatod a vizet?
 Mohamed előkészítette a mennyországot?
 Semmi sem mozog az örökkévalóság helyszínein,
 minden teljesen mozdulatlan.

Segítség. Árny tornyosul fölém.
 Egy kardhal közeledik.
 Félek ettől a szempártól.
 Fenyegetően mered rám, mint még más soha.

Emlékszel? Ma is hallom ezeket a szavakat:

<i>chista è la storia di un pisci spade</i>	<i>[egy kardhalról szól ez a történet]</i>
<i>storia d'amuri</i>	<i>[szerelmes történet]</i>
<i>ddaie... ddaie... ddaie</i>	<i>[most most most most]</i>
<i>lu vitti... lu vitti</i>	<i>[láttam őt... láttam őt]</i>
<i>tira la fiocina... ddaie tira la</i>	<i>[hajítsd el a szigonyt, ne hajítsd el a szigonyt]</i>
<i>fiocina... la pigghiaru la fimminedda</i>	<i>[elkapták őt. a nőt]</i>
<i>rittu... rittu na lu cori</i>	<i>[egyenesen a szívébe]</i>
<i>e chiancia di duluri abiahiai!</i>	<i>[zokog a fájdalomtól abahiaiai!]</i>
<i>Abiahiai!</i>	<i>[Abiahiai!]</i>

Mahama! Mahama!
Elősejlik a telihold... látom,
látom lenről.
A víz megváltoztatja a formáját...
ringatózik, de ragyog.
A fejem megérinti... semmi sem történik velem.
De ez jel.
Menstruálok.
A tüdőmben víz van. Félek. Nem bírok kiabálni.
Vajon ez már a halál?
Félek a szörnyetegtől. Ugyanattól, amit megismertél.
Elmondta róla mindent: óvakodj tőlük, amikor menstruálsz,
a vér szaga fölébreszti a legborzalmasabb szörnyetegeket.
A tengermély réges-régi urait...
És mi van, ha a Kkappittallissta az?
Süllyedek, véres farokkal...
A vörös út szertefoszlik a végtelenben...
Ez az utolsó vonal, amit lerajzolok.
A gyermek havonkénti haláláról szóló történettel
elmagyaráztad, hogy aminek meg kell történnie,
ha nincs számára hely, vércseppeket fröcsköl, s szétroncsolja a testet...
mi nem stimmelt ezúttal?
Hogyan lehetséges, hogy a hajótörés és a meghosszabbodott szinkópa
nem állítják meg
az időt, a teret, a testet, a vért,
a félelmet, az erőszakot, a történelmet,
az emlékezetet, az erkölcsöt, az elemeket,
az utat, az éhséget, a gazdaságot,
az államérdeket, a kizsákmányolást, a szörnyeteget,
a hajót, a holdat, a szelet,
a tenger sima tükrét, a hasmenést, a képeslapot,
a missziót, a zátonyt, az illegalitást,
az emigrációt...

Mahama, mindez továbbra is létezik.
Ennyire valóságos lenne hát az örökkévalóság?

Mahama, a hold eltűnt.
Affrikában hajnal hasad.

Nincs többé testem, hogy elküldjem neked.
Ne számíts semmire, ami vigaszt nyújthat.
Elveszek a hamis útlevelek között,
meg műanyag zacskók, rongyos farmernadrágok,
csont nélküli emberi deszkák,
kifakult levelek... összeharapdosott szendvicsek...
közös fogkefe...
Egyetlenegy a hétszáz utasra...
Ez az örökség maradt a hajótörés után.
Nincs már többé kókuszedenykém.
Elvitte az áramlat,
teljes erővel zúdult rám.
„Szent Kókusz, imádkozzál érettem.”
Bárhol is kóborolsz, még ha idegen is vagy,
imádkozz Shaubáért, az ő testéért és lelkéért,
számára ezek már különvált dolgok...
az egyik a tengerfenék felé halad, a másik nem tudom, merre...
ments meg a nedvességtől...
adj legalább egy kevés verőfényes napot...”

A lábam a tengerfenéket érinti. Megérkeztem.
Reszkess akkor. Az érintés zavarossá teszi a vizet.
Úgy tűnik, homok az.
Talán a Lampedusa Beach az,
Lampedusa tengerpartja, az elsüllyedtek strandja,
a mélység-napernyő soha nem látott színe.
A sötét vízben kavargó a hajam, akár a fonalas alga...
szardíniarajok nyüzsögnek köröttem...
egy szardínia csókolgat... úgy tűnik...
hozzá-hozzáér az ajkaimhoz... érzi a már rothadó hús szagát,
vagy a más faj iránt hirtelen támadt szerelmet?
Csókolom őt én is. Viszonzom.
Ez a fajtalankodás a legjobb pillanatom.
Feloldódás.
Talán a víz váratlan bugyborékolása
orgazmusnak is tekinthető.
Üdvözlöm őt. Üdvözlő ő is.
Szenvedélyesen csókolózunk.
Igyekszem teljesen átadni magam az élvezetnek.

Nem érdekel, van-e neme a szardíniának.
Minden a véghez kötődik, az én végemhez,
annak felismerése mellett, hogy minden itt történik,
a szardínia és én közöttem.

Olasz államelnök Uram,
Távolítsd el a vizet Olaszország és Afrika között...
Nincsenek hajóink, amelyekkel meg tudunk látogatni...
Nincsenek elektromos szivattyúink, amelyekkel ilyen munkákat el
tudunk végezni...
Azt mondták, hogy valami Leonardónak talán sikerülne az ilyesmi...
Távolítsd el a vizet, és meglátod majd, hogy alatta Olaszország és Afrika
egyek...
Íme a tervem:
először szolgálólány leszek egy olasz családnál,
legjobb, ha valami Kkappittallissta családnál
szívesen megnézném közelről, milyenek a Kkappittallissták.
Mahama megtanította nekem ezt a szót... szol-gá-ló-lány...
Nem hozlak szégyenbe, ez biztos...
jobb lenne, ha bébiszitter lennék... szeretem a gyerekeket...
de jó lesz így is...
Az első év letelte után dolgozó egyetemista leszek.
Esténként – informatikakurzus.
Amikor elvégzem, munkába állok
egy római hivatalnál, és gépelni fogok naphosszat, így mondják, ugye:
gépelni?
Rendszeresen meglátogatom a kappittallissta családot.
Mert én kötődő típus vagyok, olasz államelnök Uram.
Ön eszik? Pusztítja a kenyeret? Vannak-e gyerekei?
Dolgozhatok Önnél?
A tervem nem ér itt véget.
Olyan sokat gépelek, hogy szakember lesz belőlem.
Ikarosz leszek, nem, bocsánat: hacker.
Elnézést még egyszer.
Ezt a szót magam tanultam.
Erre nem Mahama tanított.
Mahama elítél minden szubverzív eszmét.
Be fogok lépni az ön számítógépébe, államelnök Úr.
Megnézek mindent, amit nem lehet látni.

Shauba/Ikarosz/Hacker meztelenül fog járni-kelni az ön törvényei között.
Mindent összezavar, mert az ön számítógépében
csak férfi törvények vannak...
Kinyújtózom a hardiveren (jól mondom?) szétnyílt bordákkal...
A felizgult adatállományok nem figyelnek fel a bőröm színére.
Rajzanak majd köröttem, mint a legyek.
Nem én leszek ezért hibás, hanem az emberi természet, a férfi ösztön.
Nyugodtan fogja a férfi ösztönre, államelnök Úr...

Tekintettel a dolgok állására, erkölcsi okokból kifolyólag,
azt tanácsolom önnek, hogy zárja be az Államot legalább egy órára.
Én visszavonulok, de ön zárja be, rejtse el a szégyent.
Én megindítom a legnagyobb affrikai exodust.
Egy óra elegendő lesz. Ha ön bezár. Ha becsukja az egyik szemét.
Segítenem kell a hozzám hasonlókon.
Lampedusa felé tart még egy hajócska.
Rajta van az unokahúgom. A következőn az unokahúgom lánya.
A harmadikon az állapotos nőrokonom.
Mert, államelnök Úr, mi, affrikaiak,
mi olyanok vagyunk, mint egy szétszakított gyöngysor: egymás után
sorakozunk.
Az egyik jó kezek közé kerül, a másik meg elveszik.
Van, aki célba ér.
Van, aki elsüllyed, és itt a vég.

Affrikai államelnök Úr,
az ön számára én egy senki vagyok.
És az ön hivatalnokai, portásai, kertészei számára is...
Amikor eljöttem, hogy tudakozódjak
az európai befogadó szüleim neve felől...
20 ezer líra havonta 18 éves korig...
nem is szóltak hozzám,
pedig öt órán át ültem ott.
Az információt mégis megszereztem.
Valami jótekonysági szervezet kiderítette, hogy az európai szüleim
elhunytak sok évvel ezelőtt, és képzeljék csak, hogyan...
egy vitorlásra voltak, amit magával ragadott a vihar, miközben
Affrika felé hajóztak... és képzeljék, soha nem találták meg a
holttestüket...

itt kell lenniük valahol... ezekben a vizekben...
tudja, affrikai államelnök Úr...
ha valamilyen jótékonyági hajókirándulást szervez, vigye magával őket
is...
most már úgymint minden mindegy...

Rothadok a vízben, akár egy falevél.
Furcsa érzés... a szívem lebeg...
Olyan, mint egy papírhajó egy vízzel teli, nagy tömlőben,
mely annyira tele van vízzel, hogy mindjárt szétpukkad...
Kacaghatnék is akár... talán épp ez a hajó
eléri majd Lampedusa partjait...
De még mielőtt a hajó kipattan a szétpukkadó tömlőből...
vagyis ebből a testből, el szeretném mondani...
Elmondanék önnek valamit, amit csak itt van bátorságom elmondani.
Azokban a napokban, amikor a Kkappittallizzmmuss enni adott nekem,
kutyául éreztem magam.
Azokban a napokban pedig, amikor nem adott, mint egy reménytelen
kislány.
Ezt mondom önnek, affrikai államelnök Úr...
Hagyja, hogy reménytelenségben nőjünk fel.
Jobb úgy.
Zárja be a jóság ajtaját... gyűlölöm a jóságot, büdös,
mint a romlott étel, az áporodottság, a konzervhal...
Ha szeretne tenni valamit értem, és azokért, akik olyanok, mint én...
ajándékozzon meg minket egy hajókirándulással... hadd utazzunk egy
hétig
egy nagy hajón...
Ne aggódjon amiatt, hogy most már formátlan hullák vagyunk,
hogy most már csak a halak eledelének a hulladéka vagyunk...
Van, akinek lába nincs, a másoknak meg feje.
Ne nézzen ránk... forduljon el.
De küldjön el minket egy hajókirándulásra... vigyen minket nyaralni a
Mediterránra.
Mint a saját családtagjait és az olasz államelnök Úr családjából való
uraságokat meg a rokonságot.
Engedjen meg nekem egy utolsó kívánságot.
Ha az olasz parti őrség megtalálja a kókuszdedénykémet,
kérje azt vissza az olasz államelnök Úrtól.

Még ha hosszadalmas is az eljárás, ne adja fel,
küldje el Mahamának...
vagy vigye el valamelyik múzeumba...
egy társadalmi jelenség mintapéldánya vagyok,
amelynek emléket kell állítani...
az ön történetéről van szó, államelnök Úr,
többé már nem alakoskodhat.

A Lampedusa Beach-i barakkért felelős Úr,
politikai menedékjogot kérek.
Ön azt mondja: mi értelme ennek, hiszen haldoklom.
Én meg azt mondom: máshogyan gondolom, nem értek egyet.
Azoknak, akik máshogyan gondolkodnak, nem ugyanolyan minden hely,
mint ahogyan azoknak, akik kenyérre vágynak.
Olyan helyet keresek, amely szavatolja a máshogyan gondolkodás jogát.
Ezért menekültem el Lampedusa Beachre.
Szavamra mondom.
A nemzetközi jog szerint önnek hinnie kell nekem.
Ne akadékoskodjon. Ön csak egy hivatalnok,
akinek a határai mindig a víz mentén húzódnak.
Mahama a képeslapokon azt írja, hogy
éppen itt kell kifizetni a továbbhaladás és a szabadság árát
Affrika és Európa között.
Mi értelme ennek, ha most meghalok?
Ezt kérdezem most én öntől.
Mibe kerül politikai menedékjogot kapnom, ha meghalok?
Írja meg, írja meg a kérvényt. Én aláírom.
Az olasz államelnök Úr elvégzi a többit.
Ne játssza meg magát, hogy az idő gondot jelent.
Ki veheti el Mohamed munkáját?
Ki veheti el azt az ő istenétől?
In extremis ők ketten egyeznek,
legvégül ugyanazt az üdvösséget kínálják.
Tegyen meg valami fontosat.
Nem nagy dolog a bevándorlók listájának vezetéséért felelni,
szögesdróttal körülkeríteni őket, este meg megszámolni.
Gyötri-e a gyanú, hogy valaki megszökhet?
Ha lenne bennem élet, én is megpróbálnék megszökni.
Ne aggódjon, ne kicsinyeskedjen, mindig voltunk és leszünk is sokan.

Erről szóltak-e az álmai?
Szíve mélyén szembeszegült-e valaha?
Ismerje be... ismerje be...
Gondolkodjon: nem maradhatunk ott, ahol születtünk,
amikor rádöbbenünk, hogy a hóhéruk is ugyanott született.
De mi köze ennek bármihez?
Ön túl sokat kérdez, mintha sohasem élt volna.
Mahama azt mondja, az európaiak kiszámolták,
hogy a világon mindenkinek hét alakmása van.
Az affrikaiak kiszámolták, hogy a világon
mindenkinek van hóhéra.
Szerencséd van, ha a hóhérod valahol tőled messze született,
biztos lehetsz benne, hogy soha nem fogsz találkozni vele.
Ha az enyém Ausztráliában született volna, akkor én nem itt lennék,
s nem kérnék politikai menedékjogot a Lampedusa Beachen.
Mahama azt állítja, hogy az ön hóhéra a hét alakmás egyike.
Ez a maga baja. Hogy fogja őt felismerni a hét közül,
akik hasonlítanak önre?
Gondolt-e valaha arra, hogy elmeneküljön?
Jöjjön az affrikai államba.
Beajánlom önt Mahamánál, beajánlom, hogy politikai menedékjogot
kapjon,
Mahama nagy jogtudós, megszerzi majd önnek.
Kérem, menjen el, míg van idő.
Írjon... írjon...
Javaslom, ez álljon az úrlapon:
Én, Lampedusa Beach Főfelelőse,
akinek a szemtanúja Shauba, aki haldoklik,
politikai menedékjogot kérek az affrikai államelnök Úrtól,
négy ffff-fel, legyen szíves –
mert üldözöttnék érzem magam, amiért azt gondoltam,
a hat alakmásom nem hasonlít rám.